

1. Фонтанът на Меркурий (The Mercurial Fountain)



Фонтанът на Меркурий – алхимичният зародиш. Меркурий съответства на елемента живак, един от важните елементи на *prima materia* и символ на женското начало. Това е моментът, в който връзката Бог-дете се прехвърля към Майка-дете, което – само по себе си – показва божествената същност на майката и майчинството.

„Кризите в живота ни имат дълга подсъзнателна история.“
Карл Густав Юнг

В светлината на фаровете пустата магистрала наподобяваше на река от разтопен живак. Спазвах ограничението на скоростта, стрелката бе залепнала на сто и трийсет. Мощният автомобил взеше толкова меко, че кръстчето от маслиново дърво дори не потрепваше. Бях го взел за Рая от Божи гроб, но съпругата ми забрани *това нещо* да се докосва до дъщеря ни. Окачих го на огледалото за задно виждане – напомняне за сляпата вяра на Ивета в Господ, по-късно заменена от абсолютното му отричане. Войнстващият атеизъм всъщност е точно толкова вреден колкото и религиозният фанатизъм. Не разбирам аргументите на „светлите умове“, противопоставящи науката на религията, след като Коперник е бил духовник, Нютон - силно вярващ, а Пастър започвал всеки свой ден с молитва.

- Какво се умълча, Бранимире? – Ивета се размърда на дясната седалка. - Да не ми заспиш сега?

- Не, не, няма проблем...

- Говори ми.

- За какво?

- Просто говори. Хората споделят, за да изпуснат емоционалната пара - въздъхна. - Общуването с теб става все по-трудно. Имам чувството, че дори не се чуваме, все едно ни разделя плътна преграда – Ивета въздъхна. – Това не значи, че не трябва да опитваме, нали? Просто ми кажи за какво мислиш.

Тя беше тази, която се капсулира в себе си, защото прие като предателство посещението ми на Божи гроб. Да съм на някакви си седемдесет километра от светите места и да пропусна хаджилъка само защото Господ – според Ивета - бил фикция. И защото не бил справедлив. Хем фикция, хем несправедлив.

- Преграда. Стена, бараж, барикада, пречка, спънка, препятствие, предел, граница, ограничение, пречка, бариера.

- Бранимире, моля ти се! Знаеш колко се дразня. Всъщност... това също е част от преградата, не го правеше преди.

- Винаги съм го правил. Наум.

- Както и да е... Та – за какво си мислеше?

Движихме се в най-лявата лента и мерцедесът се озова в тясното пространство между мантизелата и колона от камиони. Заради ограниченията на темпомата изпреварването продължи цяла вечност. За миг си представих, че някое от ремаркетата пука гума и по гръбнака ми рукна студена пот. Ивета се беше свила на дясната седалка.

- За науката и религията – отговорих, след като се измъкнахме от капана.

- Религията – тя шумно изпусна задържания в дробовете си въздух - е опиум за народа. Обикновено клишетата са безспорни истина. Религията е най-достъпният и евтин наркотик.

- Макс Планк казва, че за религията Бог е фундаментът, а за науката – крайна цел. Защото тя се стреми да опознае естествения порядък. Добро определение: „Бог е естественият порядък на нещата“.

- Бог не беше ли любов? – иронично подметна жена ми.

- Това е голямата разлика между наука и религия. Науката е обективна и не борави с понятия като „любов“, „морал“, „добро“, „зло“.

- Забравяш за етиката. Тя също е наука, при това борави с точно тези понятия. Но няма наука за щастието.

- Философията. Философията като брънка между науката и Бога.

Както и предполагам, логическата връзка щастие-Бог не се хареса на Ивета и тя се смръщи.

След три дни в Гърция – единствената ни почивка за провлачилата се кошмарна година – се прибрахме по-рано от планираното. Имахме намерение да останем цяла седмица, но така и не успяхме да се отпуснем. На тръгване от София си бяхме обещали да забравим за проблемите - не се получи. Ивета се притесняваше за прикованата към леглото Рая, а аз – за ситуацията в холдинга. След две десетилетия безукорно партньорство със Стария отношенията ни в момента буксуваха.

- Уморена ли си? Да спрем за кафе? – трябваше ни какъвто и да е разговор поне докато подминем Симитли. От деня, в който животът ни бе разделен на „преди“ и „след“, не слушах музика в колата и не смеех да пусна радио.

- Не, карай. И да знаеш, че повтори „пречка“.

Демаркационната линия, разделила живота ни на „преди“ и „след“, бе положена от бодрия глас на водещия в някакво сутрешно радиопредаване.

„Радио Дарик – Благоевград. Прекъсваме горещия реге хит на Оми с новината за тежка катастрофа на пътя Предел-Симитли. Лек автомобил „Киа“ е излетял в дерето, съобщи БГНЕС. Инцидентът е станал около 10:20 часа, на два километра преди отбивката за Долно Осеново, в посока Симитли. Има пострадали. Към мястото пътуват специализиран автомобил и линейка. От

Агенция „Пътна инфраструктура“ съобщават, че движението в прохода е блокирано. На мястото вече е пристигнал екип на полицията.“

Тъкмо бяхме стигнали Симитли и карахме по моста над главния път. Музиката продължи и аз осъзнах, че радиото е работило през цялото време. Ивета, която до момента седеше неподвижна, със свити под тялото крака и прибрани ръце, сякаш се опитваше да заеме възможно най-малко място в пространството, затрепери неконтролируемо. Все едно бе чакала официално съобщение за катастрофата, за да повярва. Двайсетина минути по-късно, при вида на обърнатата кола със смачкан таван и разбита предница, тя отново изпадна в предишното си вцепенение. Собственикът на платформата за пътна помощ обясняваше с някаква перверзна гордост: „Аз дойдох пръв - преди линейките, полицията и пожарната“. Човекът любезно ме попита къде да закара киата след огледа, все едно това имаше някакво значение. Дадох му номера на мобилния си и звъннах на Биляна. Обяснявах, че синът ѝ е откаран в Разлог, когато мъж в униформа се намеси: „В Благоевград търсете и него, положението му е сложно“. Повторих за града и пропуснах информацията за състоянието на Филип. Видях се с майка му пред шоквата зала на благоевградската болница – уплашена, все още неосъзнала размера на трагедията. Оставих я да чака пред операционната, а аз се върнах в колата при Ивета. Нямах представа как да ѝ предам думите на жената от регистратурата, че дъщеря ѝ е откарана в София „за нейно добро“. „Рая е пренасочена към „Пирогов“ – казах с равен, лишен от емоция глас, все едно ѝ съобщавах, че се налага да заобиколим разкопана улица.

В чакалнята пред операционната на Клиниката по неврохирургия на „Пирогов“ едра изрусена сестра ни обясни, че „пациентката е с тежка черепно-мозъчна травма и в момента докторите се борят за живота ѝ“. Изглеждаше компетентна и информирана, но явно не желаше да каже повече и припряно се скри в помещението на персонала. Дребен млад мъж с брадичка тип катинарче и зелени хирургически дрехи изскочи от залата и затича нанякъде. Когато се връщаше, се изпречих на пътя му: „Какви са шансовете на дъщеря ми?“. „Божа работа. Правим всичко възможно“ – промърмори и се шмугна покрай мен, без да ме погледне в очите. Ивета тръгна да се свлича по стената. Сложих я да седне и извиках сестрата. Вратата на стаята остана отворена, чуваше се работещ телевизор. По Би Ти Ви вървяха новините в пет - познах гласа на водещата:

„Двама души – млади мъж и жена – пострадаха в тежка катастрофа, затворила пътя Симитли-Банско около десет и двамазет тази сутрин. Според очевидци черен джип „Ауди“ е ударил отзад лек автомобил „Киа“ със софийска регистрация, който се е преобърнал в дерето. Водачът на киата е получил тежки травми и е откаран в болницата в Разлог, неговата спътница е транспортирана до болницата в Благоевград с мозъчна травма, съобщи от окръжната дирекция на МВР – Благоевград. Водачът на джипа, причинил катастрофата, е избягал от местопроизшествието, но по-късно е задържан в района на град Симитли.“

„Тря-тря-бва да ка-ка-жем на Биби! – заекна Ивета. - Филип не е виновен...“

До момента не ми бе дошло наум да обвинявам когото и да било, камо ли сина на най-добрите ни приятели.

Късно вечерта ми звънна Стоил, бащата на Филип, и след взаимни насърчения, че трябва да се държим и да внимаваме за жените, изплю камъчето:

„Видя ли БЛИЦ?“

„Не... какво има?“

„Пише за катастрофата. Пращам ти линк. Погледни, но само ти. И не чети коментарите.“

„Първи снимки от зверската катастрофа на Предела! Нашите репортери успяха да заснемат потресаващи кадри от зверската катастрофа на пътя Симитли-Предел, за която писахме първи още вчера, когато габровски джип "Ауди Q7", управляван с бясна скорост от двамазет и пет годишния Кристалин Котраков, застига и блъска отзад лек автомобил „Киа“, софийска регистрация. Почти два часа е отнело на екипите на пожарната, полицията и Пътна помощ да извадят заклещения във

возилото деветнайсетгодишен шофьор, син на бившия втори човек в Държавната агенция „Национална сигурност“ Стоил Стоев и адвокатката Биляна Радева. Същият е приет в ортопедията на МБАЛ - Благоевград с множество травми на двигателно- опорния механизъм, където са му направени няколко спешни операции. Спътницата му, седемнайсетгодишната Рая Бонева, дъщеря на съдружничката на Радева - Ивета Бонева, и Изпълнителния директор на холдинга „Уни-финанс“ Бранимир Бонев, е транспортирана до УМБАЛСМ "Пирогов" с тежка мозъчна травма и съмнения за счупена база на черепа. Има опасност за живота ѝ. Виновникът за зверската катастрофа е син на скандалноизвестния ромски барон Асен Котраков и – според запознати – е с отнета шофьорска книжка заради употреба на алкохол. Същият е избягал от местопроизшествието, след което е задържан от служителите на РУ-Симитли. Образувано е досъдебно производство, уведомена е районната прокуратура. Пробата за алкохол на Кристалин е отрицателна, но наши източници, близки до криминалните среди, твърдят, че той се занимава с дрога и е зависим. Правен ли му е тест за наркотици? Случайна ли е тази катастрофа? Има ли наистина връзка между юридическата фирма „Радева, Бонева и съдружници“, холдинга „Уни-финанс“ и ромския клан Котракови – предстои да разберем. Запознати твърдят, че в последните години близки до адвокатките лица са действали като политически брокери, осигуряващи ромски гласове на президентските и парламентарните избори.“

Фотоси от смачканата киа, общ план на суматохата при пристигането на линейките, пожарникар с огромна ножица за ламарина, близък план на предполагаемия виновник – младо момче с име Кристалин, в дискотека, както и портретна снимка на баща му. Първият коментар, подписан с псевдоним „Анонимен“: „богатите също плачат“ – усмихнато личице.

Подминахме Кресна. Следваше Симитли.